

24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜ ANI YARIŞMASI

ANI ADI: ÖĞRENMEKTEN ÖĞRETMEYE GİDEN YOL

YAZAN ÖĞRETMEN: MELEK DEMİR

BRANŞI: SINIF ÖĞRETMENLİĞİ

GÖREV YERİ: FATİH İLKOKULU

ÖĞRENMEKTEN ÖĞRETMEYE GİDEN YOL

Hayatım boyunca çok ders aldım.Ders vermeye de devam ediyorum, her insan gibi... Geçmişe dönüp baktığımda heybemde biriktirdiğim akademik bilgiler ve en önemlisi, çevremdeki insanlardan edindiğim ve biriktirdiğim yaşanmışlıklar aydınlattı yolumu, aydınlatmaya da devam ediyor.İnancım şu ki, hayat bizlere doğru olanı iki yolla öğretmeye çalışır. Ya yaşarız,ki bu bazen düşüşler,yıpranmalar,yaralanmalar barındırır içinde ya da bir başkasının yaşayıp edindikleri birikimleri gözlemler, bu birikimleri özümser, devam ederiz yolumuza.Biraz kendini koruma içgüdüğü barındırır da içinde, ikinci yol daha bir anlamlı gelmiştir bana.Gerçektir,yaşanmıştır ve tekrar yaşanması muhtemeldir çünkü.Benim gibi ikinci yolu tercih edenler bilirler ki bu yol, sizi iyi bir gözlemci olmaya, insanlara ve insanların yaşanmışlıklarına değer vermeye yöneltir.Bu değer ki her insanın hak ettiği aslında. Belki de bu yüzden yaşamıma eşlik eden insanları, özellikle de öğretmenlerimi sadece isim olarak hatırlamıyorum. Siluetleri canlanınca zihnimde, verdikleri yaşamsal dersler de bir bir geliverir gözümün önüne.Her biri çok değerlidir ve asla unutulmayacaktır.

Ortaokul yıllarımız, dersimiz coğrafya.Öğretmenimin elinde bir radyo anteni,tahtada güzel ülkemizin coğrafi haritası.Sözlü yapıyor öğretmenim.Listeden ismim seçilmesin diye dua ediyorum birçok arkadaşım gibi.Birinci,ikinci,üçüncü kişi derken,bir arkadaşım daha çıkıyor tahtaya. Öğretmenimizin sorduğu soruya başlarda doğru cevap veremese de sağa sola bakınarak, biraz da sıkılarak veriyor doğru cevabı.Yardım aldığını fark eden öğretmenim, kimin kendisine yardım ettiği konusunda biraz sıkıştırıyor arkadaşımızı.Ali, diyor çocuk.Korkudan mı, stresten mi bilinmez birden söyleyiveriyor kendisine yardım eden arkadaşının adını. Tüm sınıf sesiz.Sanırım hepimizin kanaati aynı,öğretmenimiz eksi verecek, belki de ceza... Fakat durum hiç de böyle olmadı.Öğretmenimiz hepimizi yanılttı, Ali'yi çağırdı yanına ve ömrüme ışık tutan o kelimeler döküldü dilinden: 'Bundan sonra kimin için kendini tehlikeye attığına dikkat et. Bak, ilk sıkıştırmada verdi ismini. Değer miydi?' Not defterine koca bir eksi yazıldı Ali'nin, hayat defterimize ise koca bir ders. Coğrafya dersini tekrar tekrar anlatan çok öğretmenim olsa da, bana bu dersi ikinci defa veren bir öğretmenim olmadı hiç. Hayatıma ışık tutan ilk dersi aldığım gündü o gün.İnsanlara, yaşama, deneyimlere bakış açımı geliştiren ve benim 'ben' olmamı sağlayan ilk ders.Bu güzide mesleğin asıl önemini anlamama bile ışık tutan bir dersti.Unutulmayacaktı.

2004 yılında, ilçeye 45 km mesafesi olan bir beldede başladım mesleğime. Yaşadığım bu durum üniversite yıllarında gözümde canlandırdığım gibi olmasa da, öğrencilerimle bulduğumda anladım ki doğru yerdeyim ve bana ihtiyacı olan çocuklarım var çevremde. Gerek ilçeye uzaklığı gerekse de tek geçim kaynağının tarım oluşu şartları zorlaştırmış, buradaki çocukları erken olgunlaşmak zorunda bırakmıştı.Ancak çocuklar nihayetinde, ışıltı ışıltı gözleri ve umut doluydu yürekleri. Yoksulluk, yaşadıkları olumsuzluklar yıkamamıştı umutlarını. Çok da başarılıydılar. Kaygıları vardı, elbette olmalıydı. İnsan, kaygılarından tamamen arındığında yapar en büyük hatalarınıydı ilk dersimiz. Dünyada iyi ve kötünün daima iç içe olacağı, hangisini seçtiğimizin tüm yaşamımıza yön vereceğiydi diğeri. Üzerinden on üç yıl geçti. Çoğu anımız kayboldu diye düşünürken bir sabah telefonum çaldı. Biz geldik, diyordu telefondaki ses.Kilometrelerce yolu benim için gelmişlerdi. Çok iyi üniversiteler kazanamadık öğretmenim derken mahcuptu biri. Ama, iyi insan olmaktan

vazgeçmedik, dedi diğeri. O an kendimi gördüm aynada. Belki de herkes benim gibi, bizim gibiydi. Akademik bilgiler türlü türlü yollarla öğrenilebilirdi fakat bazı değerleri size ilk öğreten, zihninizde ölümsüzleşirdi. Tıpkı benim öğretmenim gibi, öğrencilerimin öğretmeni gibi, sizler gibi... Bence bu mesleğe anlam katan en güzel şey buydu. Alanın da verenin de bu kadar değerli olduğu başka bir meslek daha yoktu. Bu mesleği icra etmek, öğrenmeye ve öğretmeye devam etmek büyük bir onurdu. Veda konuşmasında, ' Bu meslekten emekli olunmaz, rahmetli olunur.' demişti Dilek öğretmenim. Haklıydı. Öğrenmek ve öğretmek, sonu olmayan bir yoldu...